

La policia al campus

Per un conveni firmat amb la direcció general de Policia, la Universitat Autònoma de Barcelona s'ha compromès a estatjar, durant els propers mesos de maig, juny, juliol i agost, un contingent d'uns quants milers de policies espanyols encarregats de la seguretat i la vigilància dels Jocs Olímpics. La UAB percebrà uns mil milions de pessetes pel lloguer de les seves instal·lacions.

L'oferta de seguida els va semblar sucosa, a les autoritats universitàries, si no fos perquè es trobaven amb dos problemes considerables que s'havien de resoldre. El primer feia referència a les disponibilitats d'allotjament: la Universitat no podia encabir un nombre tan elevat de policies sense engegar un projecte de construcció d'habitatges. El segon gran problema era com evitar que els estudiants haguessin de conviure amb milers de policies al campus; una coincidència que podia ocasionar conflictes no desitjats.

Amb gran habilitat, l'equip rectoral ha aconseguit superar aquests dos obstacles que semblaven insalvables, si bé a un preu, com veurem tot seguit, extraordinàriament desproporcionat. Pel que fa al primer problema, s'ha optat per una solució d'aquelles de triple salt mortal sense xarxa. Emparant-se en una suposada 'reivindicació tradicional dels estudiants' de poder residir al mateix campus universitari, el Rectorat ha impulsat un ambiciós projecte d'urbanització consistent en l'edificació de centenars d'habitatges. Aquests seran precisament els que faran servir els policies durant els quatre mesos en què romandran a les dependències universitàries. Posteriorment, podran ser utilitzats pel personal universitari, però sense que encara avui se sàpiga si hi haurà prou demanda per a cobrir-los.

Hi havia, no obstant això, un segon problema que calia resoldre abans que arribés la policia. I era el d'evitar que po-

licies i estudiants es trobessin junts al campus de la UAB durant massa temps. Aquí també la solució adoptada és genial des de tots els punts de vista: si no es vol que policies i estudiants convisquin junts a la Universitat, per por que la coexistència no sigui sempre prou pacífica o harmoniosa, el que cal fer és traure els estudiants de la Universitat un mes abans perquè s'hi puguin quedar els policies. Deu ser una mesura sense precedents en la història recent de les universitats europees, fora d'èpoques dictatorials o fortament autoritàries. Malgrat tot, és la mesura que finalment es pren.

Això és tan gros que es pot fer, però no es pot dir. L'estiu passat es constata un sentiment generalitzat d'estupefacció pels passadissos de les facultats, en assabentar-nos per una nota breu del Rectorat dels motius que 'aconsellaven' un avançament molt notori del final de curs 1991-92. La justificació oficial de l'escurçament del curs era triple: d'una banda, calia donar temps als estudiants que s'havien apuntat a ser voluntaris olímpics (?!); d'una altra, calia també preparar el nou pla d'estudis que entrarà en vigor l'any que ve; i, finalment, —argument insòlit com cap altre— es feia saber que com que el tercer trimestre era enguany tan curt no era gaire arriscat de suprimir-lo. L'afer de la policia no s'esmentava en cap moment, malgrat que no costa gaire de veure que és l'element determinant que explica que aquest curs s'acabi, a efectes pràctics, el dia 5 d'abril (després de Setmana Santa hi haurà set o vuit dies de classe com a màxim).

Aquesta amputació gravíssima del curs acadèmic ha comportat un replantejament de les assignatures i del calendari d'exàmens, amb efectes clarament disrptors pel que fa al desenvolupament normal de l'activitat docent. La junta de govern de la UAB, que hauria d'assegurar en principi el funcionament regular de la institució i l'acompliment dels seus

objectius primordials, entenem que allò que ha fet en la pràctica ha estat de permetre que un element estrany a la comunitat acadèmica ocasionés la interrupció sobtada de les classes i l'acabament abans d'hora del curs actual. Aquesta posició temerària i més que discutible s'ha adoptat a l'esquena del Claustre General de la Universitat Autònoma de Barcelona, que s'ha trobat amb una política de fets consumats sense que prèviament aquest "òrgan màxim de representació de la comunitat universitària" –segons que el defineix l'article 50 dels Estatuts de la UAB– n'hagi estat suficientment informat.

A banda d'altres consideracions que caldria tenir molt en compte –com, per exemple, el risc involuntari que es fa córrer al personal d'administració i serveis, que ha de continuar fent la seva feina en un medi que de cop i volta es torna objectivament molt perillós–, voldríem insistir, per acabar, en la flagrant incongruència que representa per a una Universitat que es diu Autònoma de forçar els seus estudiants a plegar els llibres i abandonar les aules per donar cabuda a milers d'individus d'un cos armat, la presència del quals és incompatible amb l'esperit i els objectius de qualsevol institució educativa superior.

Així mateix, volem expressar el nostre disgust pel fet que durant molts mesos gairebé ningú no s'hagi manifestat públicament sobre aquest tema a través dels mitjans de comunicació, malgrat la coneguda tendència de bastants professors universitaris a dir la seva sobre pràcticament tot. Encara que això, ben mirat, tampoc no ens sorprèn gaire: qui pontifica sovint sobre els altres és de vegades el pitjor jutge d'ell mateix.

Antoni Estradé / Josep Verdaguier,
Professors de Sociologia a la Universitat
Autònoma de Barcelona

Torna Torquemada

El 1838 va ser abolida definitivament la Inquisició. S'havia originat a la fi del segle XII i els darrers anys del XV. va ser instituída una de nova a Castella, la qual estengué la seva jurisdicció a tots els dominis hispànics. Aquest organisme havia de vetllar per la puresa de la fe –de la seva fe, és clar. El primer gran inquisidor de Castella, i potser el més cruel –durant el seu govern, foren condemnades a mort unes tres mil persones per motius religiosos–, fou Tomás de Torquemada.

Doncs bé, sembla que aquest castellà històric té ara un honorable admirador valencià. El conseller de Cultura de la Generalitat valenciana no condemna a mort, senzillament obre expedients. I no ho fa per motius religiosos sinó per denominacions, permeteu-me el mot, *lingüístico-científiques*. Els nostres professors de català són denunciats per defensar una veritat científica que reconeixen totes les universitats del món –amb l'excepció, potser, d'alguna de politècnica que, d'una manera molt simpàtica, comparteix les seves sigles amb un partit polític de l'àmbit extraparlamentari d'aquest tros de país.

I, per descomptat, amb la Inquisició ve la censura –caldría preguntar-se també ací que és abans si l'ou o la gallina. En això responsables de la conselleria esmentada ja s'acosten als de l'Ajuntament de València, els quals, d'altra banda, tant han criticat. Els regidors –la regidora– del cap i casal han segrestat un estudi sobre el *Tirant lo Blanc* fet des d'uns pressupòsits científics, és a dir, partint de la unitat de la llengua catalana, amb denominació inclosa. La Conselleria de Cultura utilitza mètodes molt més sibilins, que van des d'evitar sistemàticament el nom de la llengua –amb tota una tirallonga d'eufemismes: la nostra llengua, vernacle...– fins a obligar els autors d'alguns llibres que hi han editat a canviar el nom de la llengua –podríem trobar-ne exemples en les publicacions del pla EVA.

El vertader problema, a més a més, és que amb aquesta censura del nom de la llengua el que realment intenten censurar és l'essència, la llengua mateixa. Hi ha amagada una intenció de fer-la desaparèixer. L'invasor els va allisonar molt bé amb

allò de *diuide et uinces*. Les actuacions reals dels nostres dirigents en favor de la normalització lingüística mai no han passat del *Visquem en valencià*, i n'haurien d'haver dit *Visqueu en valencià*, perquè és una cosa que sembla que a ells no els pertocui.

Ja ho han assenyalat els professors: "la normalització lingüística i el reconeixement de la unitat de la llengua catalana s'impliquen mútuament". I la unitat comporta necessàriament el reconeixement legal del nom científic de la llengua. Sols amb això els professors podran dedicar-se a ensenyar sense estar pendants de l'obertura d'un expedient, o fins i tot, d'alguna denúncia davant els tribunals.

Es possible que, en aquest, cas, la condemna per a aquests professors sigui la reclusió a casa seva, la mateixa amb què la Inquisició –tornem-hi– va punir les teories sobre el sistema heliocèntric de Galileu. Es graciós, però continuar amb la comparació entre els professors del català al País Valencià i Galileu: aquest escriví *Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo* amb permís de la censura; aquells han estat ensenyant català als nostres estudiants amb el vist-i-plau còmplice de la Generalitat valenciana, la qual sempre, evidentment, ha intentat evitar-ne la denominació científica. Galileu fou condemnat per la Inquisició i els professors són expedientats.

Només tinc l'esperança, d'altra banda confirmada per les seves darreres actuacions, que els docents no se'n retractin, com va fer Galileu, perquè tenen el suport de la intel·lectualitat mundial, diria jo. A més a més, tampoc no crec que els nostres dirigents s'atreveixin a arribar als límits de Giordano Bruno.

I que vagin amb compte els físics –entre ells el rector de la Universitat de València– perquè ben aviat els poden cremar a la foguera per dir que la terra és rodona –¿o és que, d'una manera semblant a la definició de l'entrada *valencià* del *Diccionario de la Lengua Espanola*, la Terra no és sentida comunament pels seus habitants com a plana?

Daniel P. Grau